
Enkele vogelontmoetingen in de herfst van 2003 vormden de aanleiding tot het onderstaande stukje. Dit verhaal was eigenlijk bestemd voor Korhaan nummer 1 2004, maar is toen tussen wal en schip terecht gekomen.

Sytze Poelstra

Najaarstrilogie

Op 25 oktober j.l. werd ik opgebeld door een bevriende vogelaar of ik gelegenheid had naar de groengordel aan de noord-oostzijde van de Huizer Aanloophaven te komen; er zou daar een bladkoning zijn gesignaleerd.

Door op de roep van dit vogeltje (10 cm groot!) te letten slagen we er in hem op te sporen en tot twee keer toe kan het diertje gedurende enkele minuten zeer fraai worden geobserveerd als het als een pijltje tussen bladen en takken door schiet. Ook is het herhaaldelijk wat langer in beeld en dat onder redelijk goede lichtomstandigheden! Duidelijk zijn de twee gelige vleugelstrepen en de zachtgele wenkbrauwstreep te zien, alsmede het fijne puntige snaveltje; het is een gaaf, rank en zeer levendig vogeltje, een echte *Phylloscopus*.

De roep, een éénlettergrepig "wiest" is na enige oefening goed te onderscheiden, doch lijkt enigszins op soortgelijke roepen van zwarte mees of hegenmus. Ook vangen we een onduidelijk tweelettergrepig "tjewiet" op; het diertje roept nogal eens op het moment, dat hij van de ene boom of struik naar een volgende overvliegt, soms in een kleine duikvlucht.

Op 29 november iets geheel anders bij een bezoek aan het noordelijk deel van het Eempoldergebied, ten westen van de

Eem. Vanaf de uiterste noordpunt van het dorp Eemnes loopt een nieuw fietspad door het weiland; van daar hoor ik een diep enige malen herhaald "arr-arr-arr", waarvan ik onmiddellijk vaststel dat dit geen kraaiengeluid kan zijn, het doet mij eerder denken aan een raven-roep, zoals eerder gehoord in Duitsland en Zwitserland.

Maar waar zit de producent van dit geluid?

Even later weer die klank, wat verder op en nu zie ik hem ook, de grote zwarte vogel, die bedaard door het weiland stapt en nu en dan met zijn massieve snavel in de bodem prikt, ongetwijfeld zoekend naar iets eetbaars.

Een buizerd die te dichtbij komt wordt fel aangevallen en na enkele schermutselingen is het voor hem weggevoerd: de raaf is nog wat groter dan hij en die stevige snavel maakt ook indruk.

De raaf weet al peuterend in het weiland met diezelfde snavel tot twee keer toe een mol buit te maken, die smakelijk verorberd wordt; een kraai die te dicht naderd wordt zijn plaats gewezen, waarbij het grootteverschil opvallend is. De raaf lijkt wel anderhalf keer groter in lichaamssomvang.

Dan schrikt een blauwe reiger hem op en vliegt hij in de richting van het eerder genoemde fietspad dat ik oorspronkelijk

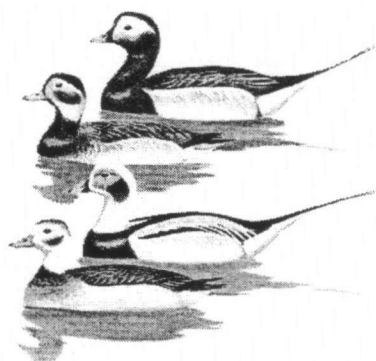
had willen volgen. Dit doende benader ik de vogel op een m.i. veilige afstand, doch op zeker moment vliegt hij toch op en komt tot mijn verwondering precies mijn kant op.

Dan is er opeens als vanuit het niets een tweede raaf. Samen vliegen ze in een cirkel om mij heen, zodat ik ze fantastisch kan observeren: de vooruitgestoken zware kop met de massieve snavel en de iets afstaande baardveren, de lange iets spits toelopende vleugels en de vrij lange wigvormige staart, wat een imposante vogels!

En nogmaals hoor ik hun roep, enkele diepe tonen maar ook hogere niet onmuzikale klanken, waarna ze samen in zuidelijke richting weg wieken; even vliegen ze vlak onder elkaar, maken samen een speelse duikvlucht en verdwijnen in de verte. Aangezien deze intelligente vogels levenslang bij elkaar blijven was hier dus kennelijk sprake van een paartje; misschien houden ze verblijf in de bossen van de Vuursche tussen Baarn en Hilversum, gezien hun vliegrichting.

Op 27/12 maak ik een tochtje naar de nieuwe Huizer pier met de bijbehorende eilandjes, waar reeds enkele vogelaars staan, uitgerust met telescopen; zij houden het eerste (en vooralsnog belangrijkste) vogeleiland in het oog.

Terwijl zij staan te praten merk ik een grote gele kwikstaart op, die

IJseend   *Tekening: Arthur Singer*

een zandig deel van het eiland afzoekt; snel maak ik beide heren daarop attent en opgetogen turen wij gedrieën naar de bedrijvige vogel met de lange staart, grijze bovenzijde en met

een onmiskenbare heldere lichtgele tint op de onderzijde. Eén der vogelaars maakt mij op zijn beurt opmerkzaam op het fraaie ijseend-mannetje, ver weg op het Gooimeer, ongeveer in de richting van Almere-Haven en alleen redelijk zichtbaar met een telescoop; ook een vrouwtje middelste zaagbek wordt zo ontdekt.

Diezelfde telescoop is ook weer handig bij het bekijken van een waterpieper, die naar iets eetbaars speurt op één van de eilandjes bij de pier.

Ongeveer ter hoogte van de kop van de nieuwe pier ontdek ik

een ander vrouwtje middelste zaagbek, dat zich op tamelijk korte afstand uitstekend laat zien en even later strijkt wat verder uit de kust nog een volgend exemplaar neer!

De hier talrijker voorkomende grote zaagbekken zie ik later pas vanaf het Gooier-hoofd, oostelijk van de nieuwe pier en dobberend in de luwte van de landtong met het restant van het oude havenhoofd (bij stevige westelijke wind!); daar zwemmen zeker zeven vrouwtjes en een tiental mannetjes, de laatste wit opblinkend in het allengs afnemende licht.